

Giới thiệu Trót Yêu

Truyện Trót Yêu của tác giả Hàn Hạ là câu chuyện ngôn tình cổ đại, sắc. Một câu chuyện tình bi hài nhiều màu sắc hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng. Nàng chính là tướng quân phu nhân, lại là công chúa đương triều. Nhưng không phải, thân phận công chúa này không còn nữa, nàng đã từ bỏ lúc gả cho hắn.

Nàng là tiểu công chúa hoàng thượng yêu thương nhất nhưng cả đời nàng chưa từng cầu xin phụ hoàng thứ gì. Nàng luôn ngoan ngoãn dịu dàng, tránh xa những đấu đá nội cung đen tối. Đối với nàng, sinh ra dưới mệnh công chúa đã là một ưu đãi của trời cao, không đòi hỏi gì hơn.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Hôm nay phủ tướng quân bận rộn hơn mọi ngày. Hạ nhân liên tục quét dọn từ trong ra ngoài, phòng bếp cũng bận rộn làm thêm món. Ai ai cũng vừa đi vừa cười nói, nét rạng rỡ hiện rõ lên mặt. Hứa tướng quân của bọn họ hôm nay sẽ trở về sau hai năm chinh chiến, đánh tan giặc phương Bắc, mở rộng bờ cõi.

Phụ nhân ngồi ở đại sảnh nhìn đứa bé hơn một tuổi lấm chấm chạy vòng quanh cười đùa, nét mặt nàng không tươi vui như những người khác, không nhìn ra biểu cảm gì.

Nàng chính là tướng quân phu nhân, lại là công chúa đương triều. Nhưng không phải, thân phận công chúa này không còn nữa, nàng đã từ bỏ lúc gả cho hắn. Nàng miên man suy nghĩ đến đoạn quá khứ của bọn họ, không biết sắp tới phải đối mặt với hắn thế nào.

Hơn hai năm trước, hắn mang tin thắng trận trở về kinh thành, gương mặt oai phong lẫm lẫm ấy khắc trong tim nàng thật sâu từ giây phút đầu tiên. Hứa tướng quân bao năm ngoài biên ải lập chiến công cho đất nước, bây giờ mới chịu về kinh điển thánh. Lần đầu tiên nhìn hắn, nàng biết cả đời này mình chỉ có thể yêu một mình người này. Hắn lạnh lùng vô cảm, không màng tới bổng lộc của hoàng thượng, chỉ xin được tận trung vì nước.

Nàng là tiểu công chúa hoàng thượng yêu thương nhất nhưng cả đời nàng chưa từng cầu xin phụ hoàng thứ gì. Nàng luôn ngoan ngoãn dịu dàng, tránh xa những đấu đá nội cung đen tối. Đối với nàng, sinh ra dưới mệnh công chúa đã là một ưu đãi của trời cao, không đòi hỏi gì hơn.

Thế mà cuộc đời này nàng chỉ cầu phụ hoàng một lần duy nhất, xin người từ hôn cho nàng và hắn. Hứa tướng quân cự tuyệt tình cảm của nàng, nhưng nàng chỉ muốn được ở bên hắn. Không có cách nào khác, hoàng thượng vì tiểu công chúa mở kim khâu, hạ chỉ thành hôn.

Cho dù là tướng quân nắm trong tay vạn binh mã cũng không thể kháng chỉ, hắn buộc phải lấy nàng. Từ lúc bị nàng ép thành hôn, hắn buông xuôi mọi thứ để nàng chuẩn bị, không hề để ý đến nàng một chút. Nam nhân đầu đội trời chân đạp đất sao có thể chui rúc trong phủ công chúa nhất nhất nghe lời của nàng.

Nhưng hắn không thể làm gì hơn, hoàng thượng đã truyền chỉ, kháng chỉ tức là khi quân phạm thượng, một người hiếu trung như hắn không thể làm được. Hắn dự định khi vào phủ công chúa sẽ mặc kệ nàng, sau tân hôn sẽ quay về biên ải. Nàng không giữ được hắn, hắn vẫn là tướng quân uy lẫm.

Hắn không hề biết, nàng nghĩ cho hắn đến mức nào. Nàng nói với phụ hoàng, muốn từ bỏ chức danh công chúa, từ bỏ bổng lộc hàng năm của nàng để làm thứ dân, danh chính ngôn thuận gả cho hắn, ở trong phủ tướng quân của hắn. Nàng đã ủy khuất hắn phải lấy nàng, không thể để hắn làm phò mã hữu danh vô thực được.

Phụ hoàng thờ dài nói với công chúa người thương yêu nhất “Hắn xứng đáng sao Doanh nhi?”

“Cả đời này cũng chỉ có hắn!” Nàng kiên quyết gật đầu, bỏ hết vương quyền tước vị đằng sau, làm một thường dân theo hắn vào phủ.

Đêm tân hôn, nàng ngồi trên giường đợi thật lâu, thật lâu cũng không thấy hắn quay lại. Từ sáng đến giờ nàng chỉ ăn một chiếc bánh lót dạ, bụng đã kêu ùng ục, mũi phượng đội trên đầu bây giờ nặng ngán cân. Nhưng nàng vẫn cố gắng ngồi im đợi hắn về, hắn sẽ gỡ hi khăn của nàng, hai người uống rượu giao bôi rồi trở thành phu thê chính thức.

Khuya thật khuya, hắn say khướt về phòng. Sau khi hạ nhân đỡ hắn lên giường, nàng cho lui hết, tự mình rửa chân lau mặt cho hắn. Ngón tay mảnh khảnh lướt lên gương mặt nam tính đang ngủ say, thì thầm “Phu quân, bây giờ chàng đã là phu quân của thiếp!”

Nhìn ngắm gương mặt của mình trong gương, nàng khẽ thở dài. Có tân nương nào như nàng, đêm tân hôn trượng phu ngủ say như chết, tự mình cời hi khăn, tự mình uống một ly rượu đắng chát. Dung nhan trong gương xinh đẹp tinh xảo, thế nhưng đôi mắt lại ánh lên nét buồn. Tiểu công chúa luôn được phụ hoàng mẫu hậu cưng chiều, bây giờ ngồi trong tân phòng không ai đoái hoài. Nhưng nàng biết đây là con đường mình lựa chọn, không oán trách một câu. Chỉ cần ngày ngày được ở bên hắn, nàng đã mãn nguyện.

Nàng sẽ sẽ nằm cạnh bên, gỡ tay hắn ra chui vào lòng. Áp tai mình vào ngực hắn nghe tiếng tim đập vững chãi, hô hấp nàng cũng không kim được mà nhanh lên mấy phần. Điều nàng ao ước bấy lâu nay thành hiện thực, gương mặt nhỏ bé hồng lên như quả đào, nói trong ngực hắn “Phu quân, ước gì lúc nào chàng cũng để yên cho thiếp gần một chút như thế này. Chàng không cự tuyệt thiếp thật hạnh phúc biết bao nhiêu!”

Được một lúc, hơi thở của hắn phả trên đỉnh đầu nàng nóng nóng. Tim nàng đập nhanh kịch liệt, cả người rộn rạo xuân tình. Đêm nay là đêm tân hôn, nàng không cam lòng ngủ sớm nên cả gan vòng tay ôm lấy hắn, bắt lấy cánh tay để lên hai bầu no đủ của mình. Hắn trở mình, mê mê tỉnh tỉnh đem nàng đặt dưới thân. Nàng nhìn hắn mắt vẫn nhắm nghiền, động tác có chút thô bạo liền sợ hãi. Thế nhưng nàng vẫn giao mình cho hắn, để mặc hắn dặt mình đi.

Ngoài sự mong đợi, hắn từ thô lỗ không chút lưu tình mạnh bạo đoạt lấy lần đầu tiên của nàng. Không hề để ý tới cảm giác của nàng, hắn kịch liệt động thân, nàng đau đến toàn thân run rẩy, người như muốn đứt làm hai nửa. Tuy vậy nàng vẫn cắn chặt môi không kêu một tiếng. Nếu có thể làm hắn dễ chịu, nàng tình nguyện.

Mây mưa qua đi, hắn lại lăn ra ngủ, để mặc nàng toàn thân xanh tím bên cạnh, lặng thầm nuốt nước mắt vào trong.

Sáng hôm sau, nàng lê tấm thân đau nhức trở dậy, từ hôm nay nàng đã là tướng quân phu nhân, không được chậm trễ. Phụ mẫu hắn đã mất sớm, không cần đi thỉnh an nhưng nàng muốn dậy sớm lo cho hắn. Công chúa ở trong cung nào phải khổ cực ép mình dậy sớm thế này, nhưng nàng khẳng khẳng không cho mình ngủ sâu, dậy khi trời còn mờ sương.

Không ngờ hắn còn dậy sớm hơn nàng, đang luyện công ở sân sau. Nàng để nha hoàn chải đầu búi tóc rồi đích thân xuống bếp phân phó bữa sáng. Hắn trở vào nhà, thấy bữa sáng không đơn giản như thường ngày, lại còn có phu nhân tươi như hoa đứng dậy đón hắn liền có chút không quen. Hắn háng giọng gọn lỏn nói với nàng

“Ta ở quân doanh ăn uống đạm bạc đã quen, công chúa không cần chuẩn bị phiền phức!”

Nụ cười trên mặt nàng bỗng chốc cứng lại, hắn vẫn gọi nàng là “công chúa”, trong lòng hắn nàng chỉ là công chúa cao cao tại thượng, không phải phu nhân đầu ấp tay gối. Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại tinh thần, vui vẻ ngồi ăn với hắn. Là nàng ép buộc hắn, hắn khó chịu là lẽ đương nhiên. Cho dù hắn có vô tình lạnh nhạt đến đâu, nàng vẫn nên tươi cười với hắn. Nàng không tin không làm tan chảy được núi băng kia.

Nhưng có lẽ nàng đã lầm. Mấy tháng trôi qua, hắn vẫn lạnh lùng với nàng như cũ. Nàng từ một công chúa không ra khỏi cung, nay học cách quản gia, trông coi việc ở phủ, xem sổ sách chi tiêu. Chuyện gì nàng cũng cố gắng học đến nơi đến chốn, giúp hắn quản lý thật tốt việc nhà.

Từ khi có nàng, hạ nhân cũng vui mừng hơn, nói phu nhân hiền hậu bao dung. Cây cối trong vườn được cắt tỉa xanh tươi, nhà lúc nào cũng sạch sẽ đến chân tường, món ăn thay đổi phong phú. Phủ tướng quân như có một luồng gió mới thổi vào, mát mẻ an lành. Duy chỉ có thái độ của hắn là không thay đổi.

Hắn đi sớm về muộn, một ngày nói với nàng không quá ba câu. Dù nàng có nỗ lực thế nào, hắn cũng xem như hư không. Buổi tối, hắn hay mượn cớ ở thư phòng đến khuya mới về. Nếu không ngại hạ nhân đàm tiếu hắn lạnh nhạt công chúa, hắn hẳn đã ngủ lại thư phòng.

Hai người nằm cùng giường nhưng không có tí động chạm. Tâm nàng đau như cắt.

Người bên gối vẫn ngủ say, chỉ có nàng lặng lẽ vùi mặt vào gối kèm nén tiếng khóc của mình. Phụ hoàng, ngày ấy người hỏi con có hối hận không, có lẽ cũng đoán ra được kết quả này. Hắn là tướng quân nắm vận binh mã, là con ngựa hoang không có dây cương. Là con ngựa muội nhốt hắn trong lồng son, chỉ muốn cột hắn ở bên mình mà không nghĩ đến tâm tư của hắn.

Con cứ ngỡ phạm ờ đời, việc gì mình cố gắng ắt hẳn sẽ có kết quả tốt. Nhưng hình như ái tình không phải như vậy. Dù con có cố đến đâu, hắn cũng không quay lại.

Nhưng phụ hoàng ơi, con không buông hắn được. Tình đã khắc cốt ghi tâm, chỉ sợ kiếp này không thể quên hắn. Chỉ cần được ở bên hắn, dù đau khổ thế nào con cũng nguyện gánh chịu!

Cuộc sống hai người cứ lạnh nhạt như thế, cho đến khi hắn nhận được tin báo biên cương nổi sóng. Hắn không chần chừ, cũng không bàn bạc với nàng, chỉ nói với nàng một tiếng cho có lệ. Vốn dĩ định sau tân hôn sẽ quay lại quân doanh, không ngờ được đi sớm như vậy, âu là trời giúp hắn.

Nàng đau đau thương vào lòng, quay vào trong chuẩn bị hành lý cho hắn. Tay nài lớn nhỏ đã gói xong xuôi, nàng cẩn thận dặn dò

“Túi này là quần áo, túi này là ít vật dụng nhỏ, túi này là thuốc trị thương, túi này là ít lương khô... Còn gì nữa nhỉ, à túi này là ngân lượng, túi này là vài đôi hài thiếp mới may thêm cho chàng. Chàng đi đường xa như vậy, hài dễ bị hỏng, có hài mới thay ngay sẽ thoải mái hơn!”

“Ta đã bảo nàng bao nhiêu lần không cần phiền phức như vậy. Ta đi đánh giặc, không phải du ngoạn!”

Hắn chỉ muốn rời xa nơi này thật nhanh, cầm vài túi quan trọng rồi lên đường ngay lập tức. Nàng nhìn túi lương khô mình khổ công chuẩn bị, vài đôi hài nàng thức đêm may cho hắn, trông mắt nóng lên. Chân phải của hắn to hơn chân trái một chút, đi những đôi giày bán sẵn không thoải mái. Nàng có tình đo chân hắn thật tỉ mỉ lúc hắn ngủ, cất công dùng nguyên liệu tốt nhất làm cho hắn.

Lệ nóng từng giọt từng giọt rơi xuống hài. Phu quân, tâm của thiếp luôn hướng về chàng, đến khi nào chàng mới ngoài đầu lại nhìn thiếp?

Chớp mắt hắn đã đi gần hai năm. Biên ải xa xôi, họa hoàn lâm mới có một lá thư báo hắn vẫn bình an gửi về. Hắn vừa đi thì nàng cũng biết mình có

mang. Hai người chỉ làm đúng một lần đêm tân hôn mà lại có. Hoàng nhi giống hần như khuôn. Mỗi lần nhìn gương mặt bé nhỏ của nhi tử, nàng lại không kiềm lòng được nhớ đến hần.

Nhớ hần, nhớ đến đau cả tâm can. Nhưng nàng biết hần không nhớ nàng. Nếu nhớ, hần sẽ không vồn vồn nói vài câu trong thư kiện lời đến như vậy. Lần này hần trở về, nàng làm sao đối mặt với hần. Lúc đi đã lạnh nhạt như vậy, hai năm qua đi, giữa hai người còn chút gì để nhớ?

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hứa tướng quân thúc ngựa thật nhanh về phủ, bỏ xa đoàn người phía sau. Bây giờ hần chỉ muốn nhìn thấy thê tử của hần, hần muốn ôm nàng vào lòng bù đắp cho bao ngày tháng lạnh nhạt với nàng. Nhưng hần sợ, hần sợ nàng không tha thứ cho hần. Ngày xưa hần vô tình với nàng như vậy hần đã làm nàng tổn thương thật sâu.

Hần nhớ lại ngày ấy, chỉ muốn đâm mình một quyền thật mạnh. Năm ấy hần là tướng quân đệ nhất, dưới một người trên vạn người. Cuộc sống ở quân doanh của hần tuy khổ cực đánh giặc nhưng cũng khoái hoạt biết bao nhiêu. Cùng các thuộc hạ vào sinh ra tử, tận trung cho đất nước là lý tưởng cả cuộc đời hần. Nam nhân lấy nghiệp làm trọng, hần chưa bao giờ nghĩ tới việc thành thân, lại còn cười huyênh đênh ỷ mị vì tình.

Vậy mà nàng trối buộc hần. Trong mắt hần ngày ấy, nàng là một công chúa ngang ngược không nói lý lẽ, không có được tình cảm của hần thì dùng quyền lực ép hần. Cả đời hần chưa bị ai quản thúc, nay lại cúi đầu làm một phò mã, hần không cam tâm. Chỉ đến khi nàng từ bỏ chức danh công chúa, hần mới nguôi ngoai phần nào. Ngày xưa hần chỉ cho rằng nàng tùy hứng, nhưng bây giờ hần đã biết nàng toàn tâm toàn ý nghĩ cho hần.

Đêm tân hôn, hần cố tình uống thật say, hần không muốn cùng nàng thân cận. Thế nhưng chức vị tướng quân không phải hữu danh vô thực, võ công của hần đủ biết mọi động tĩnh cho dù ngủ sâu cách mấy. Từ lúc nàng tiến vào lòng, hần đã tỉnh. Thân thể nhỏ bé khẽ khàng chui vào người hần. Hần chưa bao giờ gần nữ nhân nào như vậy, bỗng có chút căng thẳng.

Hương thơm từ người nàng truyền lên thật dễ chịu, thân hình mềm mại cọ cọ vào người hần. Cô hòng hần có chút khô. Không được! Nàng là người ép buộc hần. Từ trước đến nay không có ai ép hần, hần không chịu được. Hần chán ghét nàng.

Đáng chết, nàng cầm tay hần đặt vào nơi kia. Không ngờ gan công chúa lớn như vậy. Được, để ta xem nàng có thể chịu đựng ta đến đâu. Ta không tin nàng chịu được sự dày vò của ta. Rồi nàng cũng sẽ chán ghét ta, chúng ta nên trả tự do cho nhau đi thôi.

Hần hung hăng chiếm lấy nàng, nơi đó của nàng bó lấy hần thật chặt chẽ thoải mái. Hần muốn xé nát nàng, làm nàng tan tành mảnh dưới thân hần. Máu từ nơi kết hợp chảy xuống, giữa hai trán nàng đã nhăn tít, hần là rất đau. Thế nhưng nàng mím chặt môi không hé nửa lời.

Nhìn gương mặt nhỏ bé quật cường ráng thuận theo làm vui lòng hần, hần lại càng muốn thô bạo với nàng hơn, xem nàng có thể chịu đựng bao lâu. Hần không tin, không tin nàng không kháng cự lại hần. Công chúa yếu đuối, ngang ngược như nàng há có thể chịu người khác sai khiến.

Vậy mà từ đầu đến cuối nàng đều lấy lòng hần. Hần cảm thấy khó chịu, rất khó chịu! Nàng phải khóc lên, xô hần ra, tát hần rồi đòi hòa ly. Tại sao nàng vẫn cam tâm theo hần?

Hần quyết định không đoái hoài đến nàng nữa. Đến một lúc nàng chơi chán sẽ buông tha hần, hần lại về biên ải hưởng thụ cuộc sống tự do của mình.

Thế nhưng dù hần vô tình đến đâu, nàng vẫn sống chết bám theo, cố gắng chiều hần, học theo lối sống của hần. Hần nói mình ăn cơm ở quân doanh đã quen, không cần nàng chuẩn bị nhiều món. Nàng chỉ cười nói hần luyện võ công nhiều phải cần nhiều thịt nạc, bữa cơm nào cũng có thật nhiều thịt. Nàng còn nói không chỉ thịt, hần cũng phải ăn rau.

Lúc ấy hần thấy nàng rất phiền. Ở một mình bấy lâu đã quen, nay có người quản hần như con, hần thấy thật khó chịu. Nhưng hóa ra khi rời đi, hần lại nhớ những món ăn ở nhà. Hần lơ mơ nhận ra, nàng dạy người nếm nếm theo khẩu vị ở vùng biên ải. Hần chưa từng để ý nàng có quen ăn hay không. Hần chưa từng để ý nàng ăn ít hay nhiều, có thích hay không.

Lúc trước còn độc thân tung hoành thiên hạ cảm thấy về phủ thật bó buộc nhàm chán. Hạ nhân chẳng khiếp sợ uy nghiêm của hần, làm việc qua loa, hần cũng chẳng để tâm. Từ ngày có nàng, việc trong phủ được chấn chỉnh nhưng hần cũng nào đoái hoài. Đi xa mới thấy, hần nhớ phủ tướng quân biết bao nhiêu. Hần nhớ vườn hoa được chăm sóc tỉ mỉ lúc nào cũng nở bung khoe sắc. Những lúc muộn phiền ra đình ngắm cảnh thưởng trà cũng thấy vui bót. Hần nhớ không khí tươi vui trong phủ, khác với biên ải hỗn độn máu me.

Những việc ấy là công sức của ai, hần đều biết. Hai năm trước hần vô tâm không để ý. Hiện tại hần đã chân chính hiểu rõ, nàng đã dốc lòng thế nào vun đắp cho hần. Là hần bất công với nàng, chỉ biết dùng ánh mắt đầy thành kiến nhìn nàng.

Còn nữa, lúc trước hần cố tình về thật khuya để không phải chạm mặt với nàng. Tuy vậy, mỗi lần nàng khóc hần đều biết. Hần vờ như ngủ say nhưng thật ra tiếng khóc đó luôn chạm vào lòng hần. Tại sao nàng phải như vậy? Tại sao ban ngày nàng trung bộ mặt vui vẻ với hần, ban đêm lại âm thầm chờ hần ngủ rồi khóc?

Hắn thấy khó chịu. Rốt cuộc nàng là người thế nào? Hắn cũng không hiểu bản thân mình, tiếng khóc cũng nàng như cào xé tim gan hắn. Bao nhiêu lần hắn định quay sang an ủi nàng, thế nhưng tự ái trong lòng hắn không cho phép. Là nàng ép hắn, đây là con đường nàng chọn, đây là kết quả nàng phải chịu.

Trong lúc hắn bận giằng co với mâu thuẫn trong lòng thì có tin từ biên ải, hắn lại phải ra trận. Hắn như tìm được lối thoát cho mình, hắn đã muốn đi lâu lắm rồi. Hắn không muốn ở cạnh nàng mỗi ngày tự đoán lòng nàng rồi lòng mình nữa.

Ngày đi, hắn găt đi bao công sức chuẩn bị của nàng. Lên đường được mấy ngày, giày của hắn bắt đầu mòn vẹt. Hắn tạm bợ mua một đôi ở chợ, nam tử cần gì cầu kỳ chứ. Thế nhưng vừa đi đã thấy không thoải mái. Kỳ lạ, hắn đã dùng những đôi giày này hai mươi mấy năm không cảm thấy gì, tại sao mới đi giày của nàng mấy tháng đã cảm thấy những đôi giày bán sẵn này rất đau chân?

Lại đi tiếp mấy hôm, phía trước có núi lở nên hắn phải ở lại trong rừng, hành trình bị hoãn lại vài ngày so với dự định. Hắn nhìn lương khô chán ngắt gần với hết, xung quanh toàn cỏ cây không có thú rừng nào, thở dài nhớ đến túi lương khô nàng chuẩn bị cho hắn.

Ra đến quân doanh ngày ngày bận rộn mưu lược cũng không có bao nhiêu thời gian nghĩ đến nàng. Thế nhưng khi đêm về ngủ trong trường lạnh lẽo, hắn mới nhớ đến thân thể nhỏ bé ấm áp biết bao. Lúc ở nhà hắn vẫn tránh chạm vào người nàng, nhưng đôi lúc ngủ sâu không khống chế được, hai thân thể vẫn dính vào nhau. Mùi hương của nàng quần quít bên người hắn, vậy mà hắn không nhận ra được trong lòng mình có một cảm giác lạ lẫm đang từ từ nảy mầm.

Trên chiến trường không tránh được đao thương, có lúc hắn đã nằm giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết. Hắn là cô nhi, cha mẹ mất sớm, không có bao nhiêu người thân thích. Những tưởng khi mình chết đi sẽ không lưu luyến ai, cũng không làm ai đau khổ vì mình.

Thế nhưng trong khoảnh khắc ấy, gương mặt của nàng hiện lên trong tâm trí hắn. Gương mặt tất bật lo lắng cho hắn, lặng lẽ ở bên quan tâm hắn không đòi hỏi một tí gì. Hắn biết nếu mình bỏ mạng nơi chiến trường, người đau lòng nhất là nàng.

Không, hắn không muốn nàng đau lòng. Hắn phải sống. Chính vì lẽ đó, hắn gượng dậy, lại như một trận cuồng phong giao chiến với địch không lùi bước.

Hắn động tâm với nàng.

Vậy mà hắn cứ cố chấp không thừa nhận.

Từ đầu, hắn có thành kiến với nàng nên không bao giờ chú ý đến nàng. Đến khi nhận ra thì đã quá muộn, hắn hối hận mình đã làm nàng đau lòng bao nhiêu. Nàng ép hắn thì sao chứ, cũng vì quá yêu hắn thôi. Nàng cũng chưa làm gì quá phận, luôn ở bên lo lắng chăm sóc cho hắn. Chỉ duy nhất một lần ép hôn, vậy mà hắn mãi mãi phẫn tội chết cho nàng.

Hai năm nay thư từ qua lại không có bao nhiêu, kinh thành xa xôi vạn dặm, không thể thường xuyên liên lạc. Hắn lại là tên tướng quân đầu gối không rành những lời hoa mỹ, mỗi lần viết thư đều không biết nói gì, chỉ gọn lỏn báo bình an. Rõ ràng trong lòng có hàng trăm hàng vạn lời muốn nói với nàng, nhưng đến khi viết thư lại không thể diễn đạt. Hắn tự nhủ, đến khi gặp mặt sẽ bù đắp tất cả cho nàng.

Nàng đã báo với hắn nàng sinh con trai, trắng trẻo mập mạp y hệt hắn. Hắn nghĩ có con rồi nàng sẽ tha thứ cho hắn, hai người sẽ làm một đôi phu thê thật tốt. Hứa tướng quân vui đến toét miệng cười quý dị làm thuộc hạ sợ hãi. Hắn không đợi được ngày về với thê tử, tiền quân thần tốc dẹp hết quân địch.

Khi tình hình đã yên ổn, hắn phóng ngựa về nhà. Hắn nôn nóng không đợi được nữa, gần hai năm rồi, hắn nhớ nàng như điên. Nàng có còn nhớ hắn như trước nữa không?

.

Hắn dừng ngựa trước phủ, ôm một thân bụi đường chạy vào tiền đình. Phụ nhân ngồi đó vẫn ngóng ra cửa, mắt ánh lên vẻ mong lung phức tạp. Phụ nhân của hắn, nàng gầy hơn xưa một chút. Nàng thật sự nhớ hắn sao?

Nàng nhìn hắn chằm chằm, lòng không rõ tư vị gì. Ngày đi nàng hắn trắng trẻo khôi ngô, bây giờ về lại phong trần râu tua tủa. Nhưng hắn là phu quân của nàng, nàng không chút chán ghét.

Nàng sợ.

Nàng sợ hắn vẫn như xưa, không đoái hoài đến nàng. Nàng rất muốn chạy đến vui mặt vào lòng hắn khóc cho thỏa thích, trách hắn bỏ rơi nàng hai năm, nói cho hắn biết nàng nhớ hắn bao nhiêu.

Nhưng nàng lo, lo hắn chê nàng phiền phức rồi đẩy nàng ra. Nàng lo mình không chịu được sự lạnh nhạt của hắn. Nàng chôn chân ở ghế không dám động, đợi hắn tiến vào sát.

Hắn đọc được trong mắt nàng sự do dự. Trời ơi tại sao ngày xưa hắn không nhận ra bản thân mình yêu thương nàng bao nhiêu. Hóa ra nàng chịu đựng nhiều đến mức này. Hắn đáng chết mà!

Là hắn không quan tâm đến nàng, không cho nàng niềm tin, không cho nàng một chỗ dựa vững chắc. Một người sống trong lo sợ đến thế phải cực khổ như thế nào. Nàng vì hắn mà cắn răng nén đau thương, quật cường ở bên hắn. Hắn không xứng đáng làm phu quân nàng chút nào!

Không đợi chờ gì nữa, hắn chạy đến ghi chặt nàng vào lòng. Thân thể nhỏ gầy run rẩy trong lòng hắn. Hắn khảm nàng thật chặt, không muốn rời xa nàng nữa.

Nàng bị hành động của hắn dọa sợ, quả thực thụ sùng nhược kinh. Đây không phải là hắn! Phu quân của nàng không nhiệt tình như vậy!

Nàng đẩy hắn ra, nhìn thẳng vào mắt hắn nói “Người không phải phu quân của ta!”

Phải, làm sao có thể. Nếu là phu quân của nàng, hắn sẽ không nhìn lấy nàng một cái. Làm sao có thể ôm nàng như thế này.

Hắn đau lòng. Là hắn làm cho phu nhân bất an đến thế. Lại một lần nữa tiến lấy ôm nàng, hắn nói “Ta chính là phu quân của nàng!”

Cứ tưởng gặp nhau sẽ thổ lộ được chân tình. Không ngờ khi đứng đối diện nàng hắn lại không nói được lời nào. Hắn là võ tướng a, không như bọn văn sĩ huyền thuyên làm thơ suốt ngày. Hắn không có cách nào nói vài câu dỗ ngọt nàng, thôi thì hắn sẽ dùng hành động chứng minh vậy.

Cả ngày hôm nay nàng bị bắt ngờ không thôi. Trong lúc ăn hắn sẽ ân cần hỏi nàng thích ăn món gì, sau đó gấp vào bát nàng. Còn dặn hạ nhân sau này nấu món ăn nàng thích cùng bày lên.

Hắn ôm Hoàng nhi vào lòng tự tay mình xé nhỏ tôm dứt cho nhi từ. Hoàng nhi ban đầu còn lạ, lúc sau đã ôm cổ hắn cười khanh khách, đòi hắn bế suốt.

Buổi chiều, hắn kéo nàng cùng Hoàng nhi ra vườn thưởng trà. Hắn vẫn như cũ không nói gì nhiều, chỉ yên lặng ngồi cạnh nàng. Lúc trước không phải như vậy, hắn nói chuyện ăn bánh uống trà là chuyện của nữ nhân và những tên văn sĩ yếu đuối. Hắn là tướng quân nốc rượu đã quen, những chung trà này thật ủy mị.

Nàng đi từ bát ngờ này tới bát ngờ khác, nhưng trước sau vẫn không lên tiếng hỏi hắn. Tuy có chút không quen, nhưng nàng tình nguyện đắm chìm vào cảm giác này. Ngày mai hắn có lệnh nhậm với nàng ra sao cũng được, chỉ cần bây giờ hắn đối tốt với nàng, nàng nên tận hưởng ít thời khắc hiếm hoi.

Trời tối, hắn giao Hoàng nhi cho nữ hầu rồi giục nàng nghỉ sớm. Hai người bước vào phòng, khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nàng thấy trên bàn có một bình rượu cùng ít thức ăn khuya. Những món này... không phải là những món được bày ra trong đêm tân hôn sao.

Hắn cầm lấy tay kéo nàng ngồi xuống ghế. Nàng vẫn chưa quen hắn thân mật thế này, có chút ngại ngùng cúi mặt.

Hắn lại như bị ai nuốt mất đầu lưỡi, những lời trong lòng không thể nói ra được đánh rớt lấy hai ly rượu, nhét vào tay nàng một ly. Nàng ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu hắn muốn gì.

“Ta và nàng chưa uống rượu giao bôi!”

Lòng nàng khẽ rung lên. Hắn vẫn còn nhớ sao!

Mắt nàng ánh lên ý cười. Có lẽ đây là thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời nàng. Không biết vì lý do gì mà hắn thay đổi. Nàng mặc kệ đó là nguyên nhân gì, đây không phải là điều nàng mong ước sao.

Hắn nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, lòng cũng chập rối vui sướng. Thì ra lúc trước nàng chỉ giả bộ cười trước mặt hắn. Đây mới là nụ cười chân chính của nàng. Từ giờ về sau hắn phải làm cho nàng cười nhiều hơn nữa, nàng xứng đáng được như vậy.

Hai người vòng tay qua uống rượu, hơi thở phả vào nhau đầy ái muội. Một hớp rượu nhỏ đã làm má nàng đỏ hồng lên, cúi mặt không nhìn hắn. Hắn chăm chăm nhìn vào gò má mịn màng, tim như ngừng đập một giây. Nương tử của hắn xinh đẹp hớp hồn dường này, tại sao lúc trước hắn ngu xuẩn không nhận ra.

Hắn hắng giọng, phá tan bầu không khí mờ ám, từ trong tay áo lấy ra một cây trầm. Đến lúc gần về, hắn mới thấy mình là một phu quân tồi tệ. Hắn không biết nàng thích trang sức gì, thích ăn gì. Nhưng nữ nhân hắn là phải dùng trầm đúng không. Hắn ghé vào tiệm trang sức lớn nhất, chọn nửa buổi mới được một cây trầm. Hắn nghĩ hợp với nàng, còn vì sao hợp, hắn cũng không biết.

Nàng lại ngạc nhiên nhìn hắn, công chúa như nàng thiếu gì trang sức quý hiếm chứ, thậm chí cống phẩm cũng được phụ hoàng ban cho. Thế nhưng tất cả đều không bằng cây trầm trên tay hắn. Đây là vật đầu tiên hắn mua cho nàng, chứa đựng cả tâm tình của hắn.

Nàng rụt rè vươn tay nhận lấy. Hắn giữ tay nàng lại, đích thân cài lên tóc nàng. Ngắm nhìn một lúc, hắn cảm thấy lòng rộn rạo không thôi. Phu nhân của

hắn đang cài cây trâm hân mua, chân chân chính chính thuộc về hắn.

Hắn đứng lên ôm lấy vai nàng, không nói không rằng bế bổng nàng lên. Nàng bị hoảng sợ, theo bản năng vòng tay ôm cổ hắn. Hai người gần nhau không kẽ hở, hai trái tim cùng đập loạn xạ.

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, hắn hôn lên trán nàng rồi từ từ hôn xuống. Giữa bốn cánh môi, hắn nhắm mắt quyến luyến nói “Nương tử, xin lỗi nàng! Ta đã tổn thương nàng thật nhiều. Từ giờ về sau chúng ta sẽ ở bên nhau, ta sẽ bù đắp cho nàng, có được hay không?”

Mãi đến giờ hắn mới có can đảm thổ lộ với nàng. Nàng không tin vào tai mình, mở mắt thật lớn nhìn hắn. Hắn xót xa nhìn bộ dạng của nàng, chỉ đơn giản nói “Tin ta!”

Nàng tin, tình nguyện tin hắn. Hai năm trước nàng đã rơi vào lưới tình này, mãi mãi không thoát ra được. Cho dù hắn tiếp tục lạnh nhạt với nàng, nàng vẫn cam tâm tình nguyện quan tâm hắn. Huống chi bây giờ hắn nói muốn ở bên nàng, có phải cố gắng của nàng có kết quả rồi không?

Bỗng dưng nàng thấy ngực mình thật chua xót, nước mắt kềm nén hai năm nay tuôn ra, gục trên vai hắn khóc. Hắn cuống quýt lau nước mắt trên mặt nàng, nói “Đừng khóc, vì phu sẽ đau lòng. Hứa với ta, từ giờ về sau chỉ được cười, không được khóc nữa!”

Nàng gật đầu. Tim nàng đập thật nhanh, thật nhanh. Hắn chưa bao giờ nhìn nàng lâu đến vậy, nàng ngại ngừng quay mặt sang một bên.

Động tác này làm cái cổ cao cao trắng nõn lộ ra như mời gọi hắn. Nơi này của nàng quyến rũ chết người, cần cổ mảnh khảnh làm hắn kềm không được hôn lên, đưa tay cời từng lớp áo. Nàng thấy toàn thân mình nóng lên, như tan ra dưới từng cái đụng chạm nóng bỏng. Bàn tay hắn lướt qua da thịt nhẵn nhụi, thò vào trong yếm xoa nắn hai bầu vú tròn căng cao ngất.

Nàng nức lên từng cơn, cảm giác này thật lạ lắm, nó ăn mòn xương cốt nàng. Một tay hắn sờ từng tấc da thịt, tay còn lại liên tục thoát quần áo của hai người. Làm phu thê hai năm trời, hôm nay lại có quá nhiều lần đầu tiên. Lần đầu tiên hắn ôm nàng, ôn nhu với nàng, tặng quà cho nàng, nhìn nàng say đắm. Và bây giờ lần đầu tiên hai người ngắm kĩ dung nhan nhau, trần trụi ở bên người chung gối trong trạng thái nguyên thủy nhất.

Không cần vội vàng, hắn hôn khắp người nàng, nâng niu như trân bảo. Đầu lưỡi hắn chạm tới đầu nàng như bị thiêu cháy tới đó. Đến khi hắn hôn tới đùi trong, nàng ngượng ngừng giãy ra chặn hắn lại. Hắn là nam nhi đỉnh thiên lập địa, sao có thể hèn hạ nàng như vậy, đó là bổn phận của nàng.

Hắn đè nàng xuống, tiếp tục hưởng thụ cảm giác da thịt như tơ lụa đỏ hồng lên dưới đầu lưỡi. Vì nàng, vì muốn yêu thương nàng, không để nàng chịu khổ, hắn đen mặt gọi kĩ nữ trong quán doanh tới hỏi chuyện khuê phòng. Hắn không làm gì các nàng, chỉ bảo các nàng kể thật chi tiết rồi lấy giấy ghi chép lại, tiện thể “tịch thu” vài cuốn đồng cung đồ của các thuộc hạ.

Miệng di chuyển đến khu vườn bí mật kia, mùi xạ hương tỏa ra làm tâm hắn ngứa ngáy. Hắn muốn một ngụm ăn nàng vào bụng, nuốt hết tinh hoa của nàng. Hắn ghì chặt hai chân không cho nàng giãy dụa, cúi đầu khê trêu chọc nơi tư mật. Nàng không chịu được cái lưỡi càn quấy của hắn, càng không chịu được trượng phu nàng xem như trời bấy giờ cúi người phục vụ mình.

Nàng xấu hổ.

Cả gương mặt đỏ như trịch ra máu, môi mím lại không dám kêu, chỉ có hai bàn tay nhỏ bé không ngừng ghì lấy vai hắn, bàn chân cọ cọ xuống giường chống đối.

“Không nên...”

Trong mắt hắn, nàng bây giờ đáng yêu không gì sánh bằng. Nàng là nương tử của hắn, là người hắn nên thương yêu nhất. Hai năm trước hắn đã làm nàng đau lòng, bây giờ hắn phải bù lại. Hắn chẳng nói chẳng rằng, chỉ tiếp tục ép nàng xuống hưởng thụ cảm giác hắn mang lại.

Hai ngón cái vén đám cỏ đen ra ngoài để lộ hạt trân châu nhỏ xíu khê run rẩy. Hắn nhìn nó chằm chằm, đây là nơi sẽ làm nàng sung sướng. Hắn vươn đầu lưỡi liếm thử một cái, nàng giật người thống khổ.

Cảm giác này quá đáng sợ. Cả người nàng như có ngàn con sâu cắn loạn, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc rồi ngưng. Hắn thấy biểu cảm của nàng, biết mình đã làm đúng nên tiến công thần tốc, đầu lưỡi liên tục đánh lên hoa huyết, cắn mút làm cho nàng thần trí mơ hồ. Bàn tay cũng không rảnh rồi xoa nắn khắp người nàng, thỉnh thoảng lại véo nụ hoa đỏ tươi cứng rắn.

Nàng không chịu được cảm giác kỳ lạ đánh úp lên người, không ngừng giãy dụa trên giường. Mái tóc đen như thác nước rối loạn xỏa tung, gương mặt trắng nõn hít thở không thông làm lồng ngực lên xuống mãnh liệt.

Tiểu hạc bị hắn mút đến run bần bật, sung không chịu nổi. Nàng lặc đầu dưới thân hắn, quá kích thích, nàng không chịu được. Hắn thấy nàng xinh đẹp như đoá mầu đơn nở rộ, liền nhanh chóng lấy lòng nàng, bày hết kĩ xảo làm nàng vui thích.

Công chúa lễ nghi phép tắc nào chịu được sự tấn công dữ dội của hắn. Chỉ một lúc sau, nàng thấy máu toàn thân dồn xuống xương chậu, trong người như có thứ gì thoát ra. Nghe tiếng hắn đánh lưỡi chùn chụt nút lấy hạ thân, nàng thẹn thùng cố gắng đẩy đầu hắn ra. Thế nhưng sức nữ tử yếu đuối sao có thể so với tướng quân võ công đầy mình. Hắn cứ cố chấp gục mặt thưởng thức dòng nước xuân ngọt ngào, một ngụm lại một ngụm nuốt vào.

Đầu óc nàng trống rỗng, cái mông trắng nõn nẩy lên không chịu được kích tình kịch liệt. Vậy mà hắn vẫn lưu manh dày vò tiểu hạc, giữ nàng trên đỉnh cao của dục vọng. Nàng nằm trên ngọn sóng cao nhất, giãy lên muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn. Nước mắt sinh lý chảy ra, hai tay nhỏ bé xua loạn xạ như muốn giảm bớt cảm giác đáng sợ này. Nhìn biểu cảm mê người của nàng, hắn càng ghì chặt nàng chặt chẽ, bắt nàng thần phục dưới cái lưỡi yêu

nghiệt.

Nàng xấu hổ muốn ngất đi, hấn lại chồm lên ép nàng nhìn vào mắt mình. Miệng hấn mang hơi thở tình dục nồng đậm, xuân thủy còn vương ở khóe môi. Hấn âu yếm nhìn nàng, khẽ nói “Nương tử, cho ta!”

Nàng vốn là của hấn, mãi mãi thuộc về hấn. Đáng lẽ đây là điều hai phu thê nên làm từ rất lâu, không ngờ phải kéo dài đến bây giờ. Nhưng bây giờ nàng rất hạnh phúc, cuối cùng hấn cũng muốn nàng.

Nàng thờ hồn hén gật đầu, dùng hai tay bắm lên vai hấn. Chỉ chờ có thế, hấn đặt gậy thịt to lớn ngoài hang động, nhích người đi vào. Vừa mới tiến lên được một chút, ký ức đau đớn năm ấy ập về. Nàng nhắm mắt nhưng lập tức dãn ra, vẫn cắn môi quật cường không lên tiếng. Nàng nhìn hấn cười, nụ cười làm hấn đau đến tim gan.

Không, nàng không cần chịu đựng vì hấn. Hấn chính là muốn nàng vui vẻ, cùng hưởng thụ cảm giác da thịt thân cận với hấn. Nàng không phải người hầu, nàng là phu nhân chân chính của hấn. Hấn không cho phép ai khi dễ nàng, cả bản thân mình cũng không được. Chính vì biết đêm tân hôn năm xưa vẫn lưu lại ký ức kinh hoàng, hấn đã cố gắng học hỏi, muốn xóa bớt nỗi đau cho nàng.

Ngón trỏ của hấn đưa tới day lên mi tâm, kéo dẫn nếp nhăn của nàng. Bờ môi dày hôn khắp mặt nàng, thì thầm “Doanh nhi, hãy giao cho ta!”

Doanh nhi! Hấn gọi nàng là Doanh nhi! Ông Trời ơi có phải nàng nghe lầm không. Một tiếng “nương tử” đã khiến nàng đắm chìm trong mật ngọt, cách gọi tên thân mật này lại làm nàng không thờ nổi, tình cảm dâng lên mãnh liệt.

Nàng nhìn vào mắt hấn, tin tưởng đem bản thân mình giao cho hấn. Tuy hoa kính đã vô cùng ướt át nhưng hai năm rồi không ai động đến nên rất chặt chẽ bó sát. Hấn từ từ đi vào, tay xoa lên đùi trong của nàng tạo cảm giác.

Nàng đau, hấn biết. Hấn cũng đau lòng không thôi. Nhưng khi nhìn nét mặt hạnh phúc của nàng, hấn thấy mình có trọng trách thật lớn giữ cho gương mặt này luôn tươi cười chân thật. Cự long đã đi vào hết nhưng hấn chưa dám động, hấn sợ nàng đau. Mùi cơ bên trong cắn hấn thật chặt, cảm giác sung sướng nhưng không thể động này thật khó sở, hấn đã gấp đến mồ hôi đầy đầu.

Nhìn bộ dạng kềm nén của hấn, nàng cũng khó chịu không thôi. Bây giờ nàng đã hiểu, hấn thật lòng quan tâm nàng. Nàng đỏ mặt thì thầm “Có thể...”

Như được lệnh ân xá, hấn chậm rãi chuyển động. Hang động mềm mại như tơ lụa nuốt lấy gậy thịt cứng rắn nóng như lửa. Ban đầu nàng đau đến nhăn mặt, hấn gỡ môi nàng ra, bá đạo nói “Không cần phải chịu đựng, ta muốn nghe tiếng của nàng.”

Hấn muốn nàng có thể thoải mái bày tỏ bên cạnh hấn. Dù là đau đớn hay hạnh phúc, hấn muốn biết suy nghĩ của nàng, muốn nàng không che dấu cảm xúc mà có thể thanh thản trước hấn. Được sự động viên của hấn, nàng khẽ kêu đau. Thế nhưng âm thanh lúc này thật khác thường. Đây không phải là giọng của nàng như mọi khi, âm điệu này cao vút mê người, lại như làm nũng khiến người ta muốn yêu chiều cả đời.

Sau một lúc, nàng đã quen dần với nhịp điệu của hấn, không còn đau như ban đầu nữa. Hấn thấy lông mày nàng dãn ra liền thở một hơi nhẹ nhõm, bắt đầu tăng tốc. Dần dần, nàng thấy cả người nóng lên, cảm giác bần rần ban nãy lại ào về, còn mãnh liệt hơn trước. Mỗi cú thúc của hấn lại chạm đến một điểm nào đó làm nàng run lấy bầy, tứ chi như tan thành vũng nước.

“Nơi này phải không Doanh nhi? Gọi tên ta đi!”

“Tướng công... Dịch... ư... ư...”

Nàng có thể gọi hấn là tướng công, lại thân mật gọi tên hấn. Cả hai đều cảm thấy lâng lâng như lạc vào thiên đường. Thì ra đây là ái tình mà người đời hay nói. Bọn họ tình nguyện trầm luân vào nó, bỏ hết những tham luyến sân si, tranh quyền đoạt vị, chém giết máu me. Chỉ muốn có đôi phương, đời này không hối.

“Thoải mái không Doanh nhi của ta?”

Nàng im lặng lắc đầu. Nàng chưa quen với sự nhiệt tình của hấn, vẫn còn rất ngượng ngùng. Hơn nữa dù sao nàng cũng là công chúa, chưa luyện ra được vẻ phóng đảng này. Hấn nhìn ra sự e thẹn trong mắt nàng liền muốn đùa giỡn một phen, lập tức ngừng lại.

“Thì ra Doanh nhi không cần vì phu nữa. Ta đi vậy, nàng cũng nên ngủ sớm thôi!” Hấn bày ra vẻ mặt tiếc nuối, rút hấn côn thịt ra. Nam căn thô to vẫn chìa thẳng lên trời, bóng loáng rỉ nước cọ vào hoa kính nhưng không đi vào.

Ái tình kịch liệt bỗng chốc mất đi, tiểu huyết bị lạnh nhạt vô cùng khó chịu. Hang động vô thức hé ra rút lại, nước xuân cũng từ đó tuôn ra. Nàng từ thiên đường bị ném xuống đất thật không dễ chịu chút nào. Lấy hết can đảm bỏ đi sự xấu hổ, nàng muốn cùng hấn cá nước thân mật, nàng cũng nên học chút tình thú phu thê.

“Dịch... đừng đi... thiếp muốn chàng...” Nàng kéo lấy tay hấn, đôi mắt long lanh ủy khuất.

Hấn nào chịu được ái tình mãnh liệt từ ánh mắt kia, cảm thấy mình tan ra trong bể dục. Cự long lại thúc một cái mãnh liệt chui vào dày vỏ hoa tâm, nắm lấy eo nàng đưa đẩy thật mạnh “Tuân lệnh nương tử!”

Hứa tướng quân dùng mảnh trăm trận trăm thắng, ngay cả trên giường cũng vậy. Nàng đã mệt mỏi rũ rời tay chân. Hấn đưa nàng đặt cao trào mây bấn, lần đầu tiên hưởng thụ cảm giác tuyệt vời này, nàng chỉ biết ôm lấy hấn nức nở. Dù mệt mỏi, nàng vẫn tình nguyện cùng hấn quần quít dây dưa, cùng nhau

hòa làm một đến thiên đường. Nàng cảm nhận được tình yêu của hắn rót vào lòng, cũng như điên cuồng trao cho hắn mê luyến của mình. Hắn nhìn nàng nở rộ dưới thân, yêu thương không gì sánh được, một lần lại một lần muốn nàng.

Hai người đắm trong bể dục, theo tiếng gọi của xác thịt mà thỏa mãn nhau sau bao hiểu lầm, đón đau, nhưng nhớ. Tình cảm mãnh liệt trong hai năm ào ào tuôn ra, họ quấn lấy nhau không dừng. Đêm khuya, cả phủ tướng quân yên ắng, chỉ có gian phòng này cất lên những âm thanh mị hoặc, đến nỗi mặt trăng ngoài kia xấu hổ, ẩn mình trong mây đen sáng.

Ba năm sau

“Mẫu thân! Người xem con điều này đẹp không? Phụ thân nói ngày mai sẽ cho con lên núi thả điều” Hoảng nhi chạy thật nhanh đến đình viện, bánh bao nhỏ muốn khoe với mẫu thân con điều thật to thật oách.

“Hoảng nhi! Ta đã nói con không được chạy loạn, mẫu thân đang có bảo bảo bên trong, lỡ đụng trúng nàng thì sao!” Hắn một tay xách cổ áo nhi từ lên giáo huấn một chút.

Nụ cười loan trên khóe mắt, nàng nhìn phụ tử bọn họ bận đầu khẩu, hạnh phúc dâng tràn. Lúc trước, hắn hỏi nàng có tình nguyện đến biên ải với hắn không. Ở đây không giàu có trù phú như kinh thành, nhưng hắn hứa sẽ đem cho nàng cuộc sống tốt đẹp nhất.

Không cần suy nghĩ, nàng gật đầu. Cho dù là núi đao chảo dầu nàng cũng nguyện đồng hành với hắn, xá gì chốn biên ải này.

Hắn ngồi xuống bên cạnh ôm nàng vào lòng, để nàng tựa đầu trên vai hắn. Hắn vuốt chiếc bụng đã nở lên, cảm thấy ông Trời vẫn còn thương hắn, để hắn nhận ra nàng quan trọng với hắn đến dường nào. Hắn nhìn nàng cong cong khóe môi, tò mò hỏi

“Nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ, nếu ngày xưa chàng không rời đi hai năm, liệu chúng ta sẽ thành thế nào?”

Hắn chặn nàng bằng một nụ hôn sâu ngọt ngào, tay ôm lấy gương mặt nhỏ bé

“Không có nếu như! Ông Trời đã an bài số phận, chính là phu thê chúng ta sẽ mãi ân ái thế này đến kiếp sau, không gì cản được!”

Ừ, có lẽ là ông Trời an bài. An bài cho nàng nhất kiến chung tình, trót yêu một kẻ lạnh nhạt như hắn để rồi phải trải qua bao nhiêu nhớ nhung đau khổ. Đồng thời số phận cũng đã định, rằng hắn sẽ bị chân tình của nàng cảm động, sẽ yêu thương bù đắp nàng, sẽ cùng nhau nắm tay đi đời kiếp kiếp.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Trót Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.